

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4496/2555

บริษัทวินโคสต์ อินดัสเทรียล พาร์ค จำกัด (มหาชน) โจทก์ กรมสรรพากร จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.จัดตั้งศาลภาษีอากรและวิธีพิจารณาคดีภาษีอากร พ.ศ. 2528 มาตรา 8, ปรัชฎากร มาตรา 30, พ.ร.บ.วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 มาตรา 37, พ.ร.บ.วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 มาตรา 40, ปรัชฎากร มาตรา 31, ปรัชฎากร มาตรา 78, พ.ร.บ.วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 มาตรา 41, ปรัชฎากร มาตรา 40, ปรัชฎากร มาตรา 70, ปรัชฎากร มาตรา 80/1

ย่อ / หลักกฎหมาย

ข้อจำกัดในอำนาจฟ้องตาม พ.ร.บ.จัดตั้งศาลภาษีอากรและวิธีพิจารณาคดีภาษีอากร พ.ศ.2528 มาตรา 8 ต้องเป็นกรณีที่มีกฎหมายบัญญัติให้ต้องอุทธรณ์การประเมิน ซึ่งในคดีนี้ แม้ตาม ป.รัชฎากร มาตรา 30 บัญญัติให้ต้องอุทธรณ์การประเมินภายใน 30 วัน ก็ตาม แต่ปัญหาในเรื่องที่ว่าคำสั่งให้ประเมินภาษีแก่โจทก์อันเป็นคำสั่งทางปกครองมีการปฏิบัติตาม

พ.ร.บ.วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ.2539 มาตรา 37 หรือไม่ เป็นคนละกรณีกับความถูกต้องของการประเมินภาษี ดังนี้ ปัญหาในเรื่องรูปแบบของคำสั่งทางปกครองดังกล่าวย่อมไม่อยู่ในบังคับที่ต้องยกปัญหานี้ขึ้นอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ โจทก์จึงมีอำนาจฟ้อง หนังสือแจ้งการประเมินภาษีมูลค่าเพิ่ม แม้มีข้อบกพร่องในการระบุเหตุผล แต่ต่อมาเจ้าพนักงานประเมินมีหนังสือแจ้งเหตุผลเพิ่มเติมถึงโจทก์ก่อนที่คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์จะมีคำวินิจฉัยหลายเดือนถือได้ว่าเป็นการปฏิบัติตาม พ.ร.บ.วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ.2539 มาตรา 40 วรรคหนึ่ง และมาตรา 41 วรรคหนึ่ง (2) และวรรคสามแล้ว หนังสือแจ้งการประเมินจึงสมบูรณ์แล้วในคำอุทธรณ์ของโจทก์ที่ยื่นต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ โจทก์เพียงโต้แย้งในข้อเท็จจริงเกี่ยวกับจำนวนดอกเบีย โดยมีโต้แย้งว่ามีใช้เงินได้ที่โจทก์มีหน้าที่ต้องหักภาษี ณ ที่จ่าย ดังที่โจทก์ยกขึ้นอ้างใหม่ในคำฟ้อง ย่อมไม่อาจถือได้ว่าโจทก์ได้อุทธรณ์ในส่วนนี้ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ โจทก์จึงไม่มีสิทธิฟ้องโดยยกเหตุดังกล่าวเป็นข้ออ้างต่อศาลตาม พ.ร.บ.จัดตั้งศาลภาษีอากรและวิธีพิจารณาคดีภาษีอากร พ.ศ.2528 มาตรา 8 การที่คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ได้วินิจฉัยให้โจทก์เสียภาษีเพิ่มขึ้น มิใช่เป็นการตั้งประเด็นขึ้นใหม่แต่เป็นการคิดคำนวณภาษีใหม่ให้ถูกต้อง คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์มีอำนาจวินิจฉัยให้โจทก์เสียภาษีเพิ่มขึ้นให้ถูกต้องได้ตาม ป.รัชฎากร มาตรา 31 วรรคสอง ตามสัญญาซื้อขาย คู่สัญญาตกลงให้มีการโอนกรรมสิทธิ์ในสินค้าไปยังผู้ซื้อแล้ว แต่ผู้ซื้อขอให้ผู้ขายเก็บรักษาสินค้าและจัดส่งให้ผู้ขายในภายหลัง จึงเป็นการขายภายในประเทศ มิใช่การขายโดยส่งออก และตามข้อเท็จจริงปรากฏว่าโจทก์มิได้ส่งสินค้าทั้งหมดออกไปนอกราชอาณาจักร โจทก์ส่งสินค้าส่วนหนึ่งให้แก่บริษัทอื่นโดยส่งไปที่เขตอุตสาหกรรมส่งออก (EPZ) ตามคำสั่งของผู้ซื้อ ซึ่งเป็นเวลาภายหลังจากที่กรรมสิทธิ์ในสินค้าได้โอนไปยังผู้ซื้อแล้ว ทั้งตามลักษณะดังกล่าวก็เป็นเรื่องการส่งออกของผู้ซื้อให้แก่บริษัทอื่นอีกด้วย จึงฟังไม่ได้ว่าโจทก์ขายสินค้าโดยส่งออกตาม ป.รัชฎากร มาตรา 78 (4) ที่จะได้รับสิทธิเสียภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราร้อยละ 0 ตามมาตรา 80/1 (1) หากแต่เป็นการขายสินค้าที่ได้โอนกรรมสิทธิ์ในสินค้านก่อนการส่งมอบตามมาตรา 78 (1) (ก) ต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราร้อยละ 7 ตามมาตรา 80 (1) แต่ต่อมาโจทก์ส่งสินค้าบางส่วนไปยังเขตอุตสาหกรรมส่งออก (EPZ) ในเดือนกันยายน 2545 ก็ไม่เป็นที่ให้โจทก์ได้รับสิทธิเสียภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราร้อยละ 0

ตามมาตรา 80/1 (6) เพราะความรับผิดชอบในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มเกิดขึ้นก่อนแล้วในวันที่ โอนกรรมสิทธิ์ในสินค้า

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้เพิกถอนการประเมินของเจ้าพนักงานประเมินของจำเลยตามหนังสือแจ้งให้นำส่ง ภาษีเงินได้นิติบุคคล ที่ ก. 04/05240040/02/00006 ลงวันที่ 27 เมษายน 2547 หนังสือแจ้งให้นำส่ง ภาษีเงินได้นิติบุคคล ที่ ก. 04/05240040/02/00007 ลงวันที่ 27 เมษายน 2547 และหนังสือ แจ้งประเมินภาษีมูลค่าเพิ่ม ที่ ก. 04/05240040/05/00001 ลงวันที่ 27 เมษายน 2547 ให้ เพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ตามคำวินิจฉัยอุทธรณ์เลขที่ ภญ (อธ.2)/2/2548 ลงวันที่ 16 พฤษภาคม 2548 คำวินิจฉัยอุทธรณ์เลขที่ ภญ (อธ.2)/3/2548 ลงวันที่ 16 พฤษภาคม 2548 และคำวินิจฉัยอุทธรณ์เลขที่ ภญ (อธ.2)/4/2548 ลงวันที่ 16 พฤษภาคม 2548 หรือลดหรือลดเบี้ยปรับและเงินเพิ่มให้แก่โจทก์ จำเลยให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลภาษีอากรกลางพิพากษายกฟ้อง ให้โจทก์เสียค่าฤชาธรรมเนียมแทนจำเลย โดยกำหนด ค่าทนายความให้ใช้แทนจำนวน 50,000 บาท โจทก์อุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดี ภาษีอากรวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้แย้งกันรับฟังได้เป็นยุติว่า โจทก์ประกอบกิจการผลิต จอภาพคอมพิวเตอร์และแผงวงจรคอมพิวเตอร์เพื่อการส่งออก โจทก์ได้รับหนังสือแจ้งให้นำส่ง ภาษีเงินได้นิติบุคคลรวม 2 ฉบับ ฉบับที่ 1 หนังสือเลขที่ ก.04/05240040/02/00006 ลงวันที่ 27 เมษายน 2547 เป็นภาษีเงินได้นิติบุคคล 5,892,684.49 บาท เงินเพิ่ม 3,446,799.33 บาท (คำนวณถึงวันที่ 7 มิถุนายน 2547) รวมเป็นเงินทั้งสิ้น 9,339,483.82 บาท เนื่องจากในรอบ ระยะเวลาบัญชีตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม ถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2544 โจทก์ส่งเงินได้พึงประเมินตาม มาตรา 40 (4) (ก) แห่งประมวลรัษฎากร จำนวนทั้งสิ้น 39,284,563.28 บาท อันเข้าลักษณะเป็น เงินได้ที่ต้องหักภาษี ณ ที่จ่ายตามมาตรา 70 แห่งประมวลรัษฎากร ให้บริษัทเวนเจอร์แมนนู แพลคเจอร์ริง (สิงคโปร์) จำกัด ซึ่งเป็นบริษัทที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายของต่างประเทศและมีได้ประกอบ กิจการในประเทศไทย โดยโจทก์มิได้หักภาษีเงินได้ไว้ ณ ที่จ่ายและนำส่งให้ถูกต้องครบถ้วน ฉบับที่ 2 หนังสือเลขที่ ก.04/052400/40/02/00007 ลงวันที่ 27 เมษายน 2547 เป็นภาษีเงินได้นิติบุคคล 22,608,535.84 บาท เงินเพิ่ม 6,104,304.68 บาท (คำนวณถึงวันที่ 7 มิถุนายน 2547) รวมเป็นเงิน ทั้งสิ้น 28,712,840.52 บาท เนื่องจากในรอบระยะเวลาบัญชีตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม ถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2545 โจทก์ส่งเงินได้พึงประเมินตามมาตรา 40 (4) (ก) แห่งประมวลรัษฎากรจำนวน ทั้งสิ้น 150,723,572.24 บาท อันเข้าลักษณะเป็นเงินได้ที่ต้องหักภาษี ณ ที่จ่ายตามมาตรา 70 แห่ง ประมวลรัษฎากร ออกไปให้บริษัทอัลฟ่า แคปปิตอล กรุ๊ป ลิมิเตด ซึ่งเป็นบริษัทที่ตั้งขึ้น ตามกฎหมายของต่างประเทศและมีได้ประกอบกิจการในประเทศไทย โจทก์มิได้หักภาษีเงินได้ไว้ ณ ที่จ่ายและนำส่งให้ถูกต้องครบถ้วนและโจทก์ยังได้รับหนังสือแจ้งการประเมินภาษีมูลค่าเพิ่ม เลขที่ ก.04/05240040/05/00001 ลงวันที่ 27 เมษายน 2547 เนื่องจากโจทก์แสดงยอดขายไว้ต่ำ ไปจำนวน 518,555,386.80 บาท คิดเป็นภาษีมูลค่าเพิ่ม 35,204,756.70 บาท เบี้ยปรับ 36,298,877.08 บาท และเงินเพิ่ม 14,785,997.81 บาท (คำนวณถึงวันที่ 15 พฤษภาคม 2547) รวมเป็นเงินทั้งสิ้น 86,289,631.59 บาท โจทก์อุทธรณ์การประเมิน ต่อมาโจทก์ได้รับแจ้งคำวินิจฉัย อุทธรณ์เลขที่ ภญ. (อธ.2)/2/2548 ลงวันที่ 16 พฤษภาคม 2548 ที่วินิจฉัยว่า การประเมินของ เจ้าพนักงานประเมินตามหนังสือแจ้งให้นำส่งภาษีเงินได้นิติบุคคล เลขที่

ก.04/05240040/02/00006 ลงวันที่ 27 เมษายน 2547 ชอบแล้วและให้โจทก์ชำระภาษีเพิ่มขึ้น จากที่เจ้าพนักงานประเมินเรียกเก็บเป็นภาษีเงินได้นิติบุคคล 1,230,206.57 บาท เงินเพิ่ม 721,156.17 บาท รวมเป็นเงินภาษีและเงินเพิ่มทั้งสิ้น 11,290,846.56 บาท เนื่องจาก คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ปรับปรุงดอกเบี้ยให้เป็นไปตามคำพิพากษาของศาลจังหวัด ฉะเชิงเทรา คำนวณจากต้นเงิน 3,497,653.20 ดอลลาร์สหรัฐ อัตราแลกเปลี่ยน 1 ดอลลาร์สหรัฐ เท่ากับ 40.50 บาท และได้รับแจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์เลขที่ ฎ. (อธ.2)/3/2548 ลงวันที่ 16 พฤษภาคม 2548 ที่วินิจฉัยว่า การประเมินของเจ้าพนักงานประเมินตามหนังสือแจ้งให้นำส่ง ภาษีเงินได้นิติบุคคลเลขที่ ก.04/05240040/02/00007 ลงวันที่ 27 เมษายน 2547 ชอบแล้ว บางส่วน ให้ลดภาษีเงินได้นิติบุคคลที่เรียกเก็บลง 9,962,421.75 บาท เงินเพิ่ม 2,689,853.88 บาท รวมเป็นเงินภาษีและเงินเพิ่มที่ลดลงจำนวน 12,652,275.63 บาท คงเหลือเป็นภาษีเงินได้นิติบุคคล 12,646,114.09 บาท และเงินเพิ่ม 3,414,450.80 บาท รวมเป็นเงินภาษีและเงินเพิ่มที่เรียกเก็บ ทั้งหมด 16,060,564.89 บาท เนื่องจากคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ปรับปรุงดอกเบี้ยใหม่โดย คำนวณดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นในช่วงภายหลังการอนุมัติจากที่ประชุมผู้ถือหุ้นของบริษัทโจทก์จนถึงช่วง ที่บริษัทอัลฟา แคปปิตอล กรุ๊ป ลิมิเต็ด ได้ตกลงที่จะหยุดการคิดดอกเบี้ยเงินกู้ยืมซึ่งมีผลในวันที่ 1 ธันวาคม 2545 ดอกเบี้ยรวม 1,937,380.27 ดอลลาร์สหรัฐ และได้มีการโอนหนี้ไปหักกลบลบกัน ในอัตราแลกเปลี่ยน 1 ดอลลาร์สหรัฐ เท่ากับ 43.51 บาท และโจทก์ได้รับแจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์ เลขที่ ฎ. (อธ.2)/4/2548 ลงวันที่ 16 พฤษภาคม 2548 ที่วินิจฉัยว่า การประเมินของเจ้าพนักงาน ประเมินตามหนังสือแจ้งการประเมินภาษีมูลค่าเพิ่ม เลขที่ ก.04/05240040/05/00001 ลงวันที่ 27 เมษายน 2547 ชอบแล้ว เนื่องจากคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ถือว่าสัญญาที่โจทก์ขาย สินค้าให้แก่บริษัทเคพีโทรนิค คอมพิวเตอร์ ยูเอสเอ (ฮ่องกง) ลิมิเต็ด เป็นสัญญาซื้อขายเสร็จ เต็ดขาด โจทก์มีหน้าที่ต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่มเมื่อมีการโอนกรรมสิทธิ์สินค้าตามมาตรา 78 (1) (ก) แห่งประมวลรัษฎากรและการส่งสินค้าของโจทก์เข้าไปยังเขตอุตสาหกรรมส่งออกเป็นกรณีซึ่ง โจทก์เป็นตัวแทนของผู้ซื้อในการส่งสินค้าไปยังเขตอุตสาหกรรมส่งออกเท่านั้นและโจทก์ยื่น ใบขนสินค้าขาออกต่อกรมศุลกากรเกินกว่า 180 วัน ซึ่งไม่เป็นไปตามคำสั่งกรมสรรพากรที่ ป.97/2543 ลงวันที่ 15 มิถุนายน 2543 ที่จะได้สิทธิในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราร้อยละ 0 การขายของโจทก์จึงเป็นการขายในราชอาณาจักร ต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราร้อยละ 7 ตามมาตรา 80 แห่งประมวลรัษฎากร โจทก์ไม่เห็นด้วยจึงฟ้องเป็นคดีนี้ มีปัญหาวินิจฉัยตาม อุทธรณ์ของโจทก์ข้อแรกว่า ที่โจทก์อุทธรณ์การประเมินของเจ้าพนักงานประเมินต่อ คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์โดยไม่ได้รับรู้ถึงปัญหาว่า การประเมินภาษีเงินได้นิติบุคคลหัก ณ ที่จ่าย และการประเมินภาษีมูลค่าเพิ่มเป็นคำสั่งทางปกครองที่ไม่จัดให้มีเหตุผล ไม่ชอบด้วย พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ.2539 มาตรา 37 วรรคหนึ่ง โจทก์จะมีสิทธิ อุทธรณ์คำวินิจฉัยอุทธรณ์โดยฟ้องต่อศาลและยกปัญหานี้ขึ้นเป็นข้อกล่าวอ้างด้วยได้หรือไม่ เห็นว่า ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลภาษีอากรและวิธีพิจารณาคดีภาษีอากร พ.ศ.2528 มาตรา 8 บัญญัติว่า "...ในกรณีที่กฎหมายเกี่ยวกับภาษีอากรบัญญัติให้คัดค้านหรืออุทธรณ์คำสั่งหรือ คำวินิจฉัยต่อเจ้าพนักงานหรือคณะกรรมการตามหลักเกณฑ์วิธีการและระยะเวลาที่กำหนดไว้ จะ ฟ้องคดีในศาลภาษีอากรได้ก็ต่อเมื่อได้มีการปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการและระยะเวลาเช่นว่านั้น และได้มีการวินิจฉัยชี้ขาดคำคัดค้านหรืออุทธรณ์นั้นเสร็จสิ้นแล้ว" เห็นว่า ข้อจำกัดในอำนาจฟ้อง ตามมาตรา 8 นี้ ต้องเป็นกรณีที่มีกฎหมายเกี่ยวกับภาษีอากรบัญญัติให้ต้องอุทธรณ์คำสั่งอันได้แก่

การประเมินของเจ้าพนักงานประเมิน ซึ่งในคดีนี้ แม้ตามมาตรา 30 แห่งประมวลรัษฎากร อันเป็นกฎหมายเกี่ยวกับภาษีอากรบัญญัติหลักเกณฑ์ที่ผู้ถูกประเมินภาษีอากรต้องอุทธรณ์การประเมินต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ภายในกำหนดเวลา 30 วัน นับแต่วันที่ได้รับแจ้งการประเมินก็ตาม แต่ปัญหาในเรื่องที่ว่าคำสั่งให้ประเมินภาษีอากรแก่โจทก์อันเป็นคำสั่งทางปกครองมีการปฏิบัติตามรูปแบบที่ต้องจัดให้มีเหตุผลดังที่พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ.2539 มาตรา 37 วรรคหนึ่ง บัญญัติไว้โดยชอบหรือไม่ อันจะมีผลให้เป็นคำสั่งทางปกครองที่สมบูรณ์หรือไม่ สมบูรณ์และจะเพิกถอนได้หรือไม่ เป็นคนละกรณีกับปัญหาความถูกต้องของการประเมินภาษีอากรตามประมวลรัษฎากร ดังนี้ ปัญหาในเรื่องรูปแบบของคำสั่งทางปกครองย่อมไม่อยู่ในบังคับที่ต้องยกปัญหานี้ขึ้นอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์จนมีคำวินิจฉัยชี้ขาดเสร็จสิ้นแล้วจึงจะฟ้องคดีต่อศาลภาษีอากรได้ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 30 (2) และพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลภาษีอากรและวิธีพิจารณาคดีภาษีอากร พ.ศ.2528 มาตรา 8 โจทก์จึงไม่ถูกจำกัดอำนาจฟ้องตามกฎหมายดังกล่าวและย่อมมีอำนาจฟ้องคดีนี้โดยกล่าวเหตุดังกล่าวได้ อุทธรณ์ข้อนี้ของโจทก์ฟังขึ้น มีปัญหาวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโจทก์ต่อไปว่า การประเมินภาษีเงินได้นิติบุคคลหัก ณ ที่จ่ายและภาษีมูลค่าเพิ่มรวม 3 ครั้ง ได้จัดให้มีเหตุผลถูกต้องตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ.2539 หรือไม่ ปัญหานี้ ในส่วนที่เจ้าพนักงานประเมินของจำเลยประเมินภาษีเงินได้นิติบุคคลหัก ณ ที่จ่าย 2 ครั้ง ตามหนังสือแจ้งให้นำส่งภาษีเงินได้นิติบุคคล 2 ฉบับ หนังสือมีข้อความระบุเป็นทำนองเดียวกันว่า เนื่องจากการไต่สวนตรวจสอบหลักฐานของโจทก์ประกอบกับคำให้การของนายเสนีย์ ผู้รับมอบอำนาจ ปรากฏว่าโจทก์ได้ส่งเงินได้พึงประเมินตามมาตรา 40 (4) (ก) อันเข้าลักษณะเป็นเงินได้ที่ต้องหักภาษี ณ ที่จ่ายตามมาตรา 70 แห่งประมวลรัษฎากร โดยหนังสือฉบับแรกระบุถึงการส่งเงินในปี 2544 จำนวน 39,284,563.28 บาท ออกไปให้บริษัทเวนเจอร์แมนูแฟคเจอร์ริง (สิงคโปร์) จำกัด ฉบับที่ 2 ระบุถึงการส่งเงินในปี 2545 จำนวน 150,723,572.24 บาท ออกไปให้บริษัทอัลฟ่า แคปิตอล กรุ๊ป ลิมิเตด ซึ่งเป็นการส่งให้แก่สองบริษัทที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายต่างประเทศและมิได้ประกอบกิจการในประเทศไทย แต่โจทก์มิได้หักภาษีเงินได้ไว้ ณ ที่จ่ายและนำส่งให้ถูกต้องครบถ้วนตามมาตรา 70 แห่งประมวลรัษฎากร จึงต้องรับผิดชอบชำระภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่ายตามหนังสือฉบับแรกระบุเป็นเงิน 5,892,684.49 บาท และฉบับที่ 2 ระบุเป็นเงิน 22,608,535.84 บาท ตามลำดับ อาศัยอำนาจตามมาตรา 70 และ 54 แห่งประมวลรัษฎากร ให้โจทก์นำเงินภาษีและเงินเพิ่มตามจำนวนที่ระบุไว้ในหนังสือไปชำระแก่จำเลยภายใน 30 วันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือ เห็นว่า ข้อความได้แสดงถึงข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญที่เจ้าพนักงานตรวจสอบพบการที่โจทก์ส่งเงินให้แก่สองบริษัทซึ่งจัดตั้งตามกฎหมายต่างประเทศและมิได้ประกอบกิจการในประเทศไทย โดยไม่หักภาษีเงินได้ไว้ ณ ที่จ่ายพร้อมจำนวนเงินและข้อกฎหมายที่อ้างอิงตามประมวลรัษฎากรบทมาตราต่างๆ โดยละเอียด อันเป็นเหตุผลหรือข้อพิจารณาและข้อสนับสนุนในการใช้ดุลพินิจประเมินภาษีแก่โจทก์โดยครบถ้วน ซึ่งหากโจทก์เห็นว่าข้อเท็จจริง ข้อกฎหมายและเหตุผลในการวินิจฉัยไม่ถูกต้องส่วนใดอย่างไร ย่อมสามารถกล่าวโต้แย้งโดยการใช้สิทธิอุทธรณ์ตามกฎหมายได้เต็มที่ ย่อมถือได้ว่าได้จัดให้มีเหตุผลโดยชอบแล้ว ส่วนการประเมินภาษีมูลค่าเพิ่มตามหนังสือแจ้งการประเมินภาษีมูลค่าเพิ่มมีข้อความแสดงยอดขายและภาษีขาย ยอดซื้อและภาษีซื้อเกี่ยวกับการคำนวณภาษี ตามแบบแสดงรายการที่โจทก์ยื่นไว้และตามผลการตรวจกับการแสดงผลของยอดแตกต่างเป็นจำนวนภาษีที่ต้องชำระเพิ่มเติม พร้อมเบี้ยปรับและเหตุผลที่ประเมินว่ามียอดขายที่แสดงไว้ต่ำไปแม้จะไม่มีข้อความแสดงให้เห็นว่า

ยอดแตกต่างที่เจ้าพนักงานตรวจพบว่าโจทก์ยื่นแบบแสดงรายการแสดงยอดขายไว้ขาดจำนวนไป มีรายการอะไรบ้าง รวมทั้งไม่มีรายละเอียดข้อมูลและเหตุผลแห่งการประเมินของเจ้าพนักงาน ประเมินก็ตาม แต่ต่อมาเจ้าพนักงานประเมินมีหนังสือลงวันที่ 6 สิงหาคม 2547 แจ้งขอเพิ่มเติม เหตุผลในหนังสือแจ้งการประเมินส่งถึงโจทก์ทางไปรษณีย์ตอบรับแล้ว โดยให้เหตุผลในการประเมินภาษีมูลค่าเพิ่มเพิ่มเติมว่า ในเดือนภาษีพิกัดโจทก์ขายสินค้าให้แก่บริษัทเคโพโทรนิค คอมพิวเตอร์ ยูเอสเอ (ฮ่องกง) ลิมิเต็ด ตามสัญญาซื้อขาย ลงวันที่ 31 ธันวาคม 2544 โดยสัญญา ระบุว่ากรรมสิทธิ์ในตัวสินค้าจะโอนไปยังผู้ซื้อทันทีที่จัดทำสัญญาเสร็จและสินค้าคงเก็บไว้ที่โจทก์ จนกว่าผู้ซื้อจะแจ้งให้ส่ง จำนวนทั้งสิ้น 11,763,000 ดอลลาร์สหรัฐ โดยมีได้นำไปเป็นยอดขายใน แบบแสดงรายการภาษีมูลค่าเพิ่ม คิดเป็นเงินไทย 518,555,386.80 บาท แต่โจทก์แจ้งว่าได้ส่งมอบ สินค้าโดยส่งเข้าไปให้ตัวแทนของผู้ซื้อในเขตอุตสาหกรรมการส่งออก รวมจำนวนเงิน 9,013,062.19 บาท โดยมีการทำใบขนสินค้าขาออกที่ผ่านพิธีการ ส่วนที่เหลือ 2,632,937.81 บาท โจทก์มิได้ส่งสินค้า เนื่องจากผู้ซื้อสินค้าแจ้งว่า สินค้าที่ทำสัญญาซื้อขายมากกว่าความต้องการของ ลูกค้า เจ้าพนักงานพิจารณาแล้ว เห็นว่า เป็นการขายสินค้าภายในประเทศที่ต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม ในอัตราร้อยละ 7 เนื่องจากโจทก์ได้อนกรรมสิทธิ์ในสินค้าจนถึงวันที่ยื่นใบขนสินค้าขาออกต่อ กรมศุลกากรเกิน 180 วัน โจทก์ในฐานะผู้ขายจึงไม่ได้รับสิทธินำส่งภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราร้อยละ 0 ตามคำสั่งกรมสรรพากรที่ ป.97/2543 ข้อ 5 (4) เจ้าพนักงานประเมินจึงทำการประเมิน ภาษีมูลค่าเพิ่มโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 88 (2) แห่งประมวลรัษฎากร ปรับปรุงยอดขาย ภาษีขาย ตามผลการตรวจเป็นเหตุให้โจทก์ต้องชำระภาษีพร้อมเบี้ยปรับเงินเพิ่มทั้งสิ้น 86,289,631 บาท และโจทก์ต้องนำเงินภาษีมูลค่าเพิ่มจำนวน 1,094,120.38 บาท ที่เกิดจากจำเลย สั่งคืนเงินภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับเดือนภาษีธันวาคม 2544 และโจทก์ได้รับเงินจำนวนดังกล่าวไป แล้วไปส่งคืนจำเลยด้วย ข้อความตามหนังสือฉบับนี้ได้แสดงเหตุผลโดยระบุถึงข้อเท็จจริงอันเป็น สาระสำคัญ ข้อกฎหมายที่อ้างอิง รวมทั้งข้อพิจารณาและข้อสนับสนุนในการใช้ดุลพินิจแก่โจทก์ แล้ว โดยสาระสำคัญนี้ หากโจทก์เห็นว่าส่วนใดไม่ถูกต้องอย่างไรก็สามารถโต้แย้งได้ในการอุทธรณ์ การประเมินและแม้ว่าหนังสือแจ้งการประเมินเดิมอาจมีข้อบกพร่องในการระบุเหตุผลไว้ในหนังสือ นั้นก็ตาม แต่ตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ.2539 มาตรา 37 วรรคหนึ่ง ที่ บัญญัติให้คำสั่งทางปกครองที่ทำเป็นหนังสือต้องจัดให้มีเหตุผลนั้น ไม่ถึงกับบังคับว่าต้องระบุ เหตุผลนั้นไว้ในคำสั่ง เว้นแต่จะเป็นคำสั่งทางปกครองที่นายกรัฐมนตรีหรือผู้ซึ่งนายกรัฐมนตรี มอบหมายได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษากำหนดให้คำสั่งทางปกครองประเภทใดต้องระบุเหตุผล ไว้ในคำสั่งนั้นเองหรือในเอกสารแนบท้ายคำสั่งนั้น ซึ่งก็ไม่ปรากฏว่ามีการประกาศใน ราชกิจจานุเบกษากำหนดให้คำสั่งทางปกครองในการประเมินภาษีมูลค่าเพิ่ม ต้องระบุเหตุผลไว้ใน คำสั่งหรือเอกสารแนบท้ายแต่อย่างใด ย่อมถือได้ว่าคำสั่งทางปกครองในการประเมิน ภาษีมูลค่าเพิ่มเช่นนี้อยู่ในบังคับตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ.2539 มาตรา 37 วรรคหนึ่ง อันเป็นกรณีที่แม้จะมีข้อบกพร่องในการจัดให้มีเหตุผลก็ยังไม่เป็นเหตุให้คำสั่ง นี้ไม่สมบูรณ์หากมีการจัดให้มีเหตุผลครบถ้วนในภายหลัง แต่ต้องกระทำก่อนสิ้นสุดกระบวนการ การพิจารณาอุทธรณ์ ทั้งนี้ตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ.2539 มาตรา 41 วรรคหนึ่ง (2) และวรรคสาม ซึ่งก็ปรากฏว่าจำเลยมีหนังสือแจ้งเหตุผลเพิ่มเติมถึงโจทก์ก่อนที่ คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์จะมีคำวินิจฉัยหลายเดือน ถือได้ว่าเป็นการปฏิบัติถูกต้องตาม มาตรา 41 แล้ว ทั้งตามหนังสือแจ้งเหตุผลเพิ่มเติมมีข้อความระบุด้วยว่า หากโจทก์ประสงค์จะ

โต้แย้งและแสดงหลักฐานเพิ่มเติมให้ยื่นอุทธรณ์และแสดงพยานหลักฐาน ณ ส่วนอุทธรณ์
ภาษีอากร สำนักบริหารภาษีธุรกิจขนาดใหญ่ได้ภายใน 30 วัน นับแต่วันรับหนังสือ เมื่อพิจารณา
ประกอบกับความตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ.2539 มาตรา 41
ประกอบกับมาตรา 40 วรรคหนึ่ง เห็นว่า กรณีเช่นนี้ย่อมถือได้ว่า การประเมินมีผลสมบูรณ์เมื่อได้
เพิ่มเติมเหตุผลครบถ้วนและแจ้งให้โจทก์ทราบตามหนังสือแจ้งเหตุผลเพิ่มเติมนี้ ซึ่งต้องเริ่มนับ
กำหนดระยะเวลาในการอุทธรณ์ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 30 ใหม่ นับแต่วันที่โจทก์ได้รับ
หนังสือแจ้งเหตุผลเพิ่มเติมและโจทก์มีโอกาสดำเนินการโต้แย้งและเสนออุทธรณ์เพิ่มเติมเพื่อโต้แย้งเหตุผล
ที่แจ้งเพิ่มได้ ไม่เสียสิทธิเพราะเหตุที่การประเมินแต่เดิมขาดเหตุผลแต่อย่างใด การประเมิน
ภาษีมูลค่าเพิ่มจึงสมบูรณ์ตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง
พ.ศ.2539 ไม่มีเหตุที่จะเพิกถอนดังที่โจทก์อ้าง อุทธรณ์ของโจทก์ข้อนี้ฟังไม่ขึ้น มีปัญหาวินิจฉัย
ตามอุทธรณ์ของโจทก์ข้อต่อไปว่า ในชั้นอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ โจทก์ไม่ได้
อ้างว่าดอกเบี้ยที่โจทก์จ่ายให้แก่บริษัทเวนเจอร์แมนูเฟคเจอร์ริง (สิงคโปร์) จำกัด ไม่เข้าลักษณะ
เป็นเงินได้พึงประเมินตามมาตรา 40 (4) (ก) แห่งประมวลรัษฎากร แต่เป็นเงินได้พึงประเมินตาม
มาตรา 40 (8) แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งโจทก์ไม่มีหน้าที่ต้องหักภาษี ณ ที่จ่ายตามมาตรา 70 แห่ง
ประมวลรัษฎากรและบริษัทได้รับยกเว้นภาษีเงินได้ตามอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน
และป้องกันการเลี่ยงรัษฎากรระหว่างประเทศไทยกับสาธารณรัฐสิงคโปร์เป็นข้อโต้แย้ง
การประเมินไว้ในคำอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์จะกลับกล่าวอ้างในการฟ้องคดีนี้
เพื่ออุทธรณ์คำวินิจฉัยอุทธรณ์ต่อศาลได้หรือไม่ เห็นว่า ในคำอุทธรณ์ของโจทก์ที่ยื่นต่อ
คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ โจทก์เพียงแต่โต้แย้งในข้อเท็จจริงเกี่ยวกับจำนวนดอกเบี้ยที่จ่าย
ว่ามีจำนวนน้อยกว่าจำนวนที่เจ้าพนักงานประเมินได้นำมาคำนวณภาษี แสดงว่าโจทก์เพียงแต่
อุทธรณ์ขอให้คำนวณจำนวนเงินค่าภาษีใหม่ให้น้อยลงตามจำนวนดอกเบี้ยที่เป็นเงินได้ที่ต้อง
แท้จริงเท่านั้น โดยไม่ได้โต้แย้งว่าเงินดอกเบี้ยเป็นเงินได้พึงประเมินตามมาตรา 40 (8) แห่ง
ประมวลรัษฎากร มิใช่เงินได้พึงประเมินที่โจทก์มีหน้าที่ต้องหักภาษี ณ ที่จ่าย ดังที่โจทก์ยกขึ้นอ้าง
ใหม่ในคำฟ้องคดีนี้ ทั้งที่โจทก์อาจโต้แย้งในชั้นอุทธรณ์ได้อยู่แล้ว แสดงว่าโจทก์ไม่ประสงค์จะยก
รายการขึ้นอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์หรือยอมรับว่าโจทก์มีหน้าที่ต้องหักภาษี ณ
ที่จ่าย ในการจ่ายเงินได้พึงประเมินนี้แก่ผู้รับเงินแล้ว ข้อกล่าวอ้างใหม่ในคำฟ้องของโจทก์คดีนี้จึง
เป็นรายการใหม่ โจทก์ไม่ได้ยกขึ้นอุทธรณ์การประเมินต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ ย่อมไม่
อาจถือได้ว่าโจทก์ได้อุทธรณ์ในส่วนนี้ให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ได้พิจารณาวินิจฉัยไว้แล้ว
แต่เป็นรายการใหม่ต่างหากที่ไม่อาจถือว่าเป็นเพียงเหตุผลเพื่อสนับสนุนว่าการประเมินไม่
ชอบด้วยกฎหมายเพราะเหตุใด อันจะถือว่ามิใช่การเพิ่มเติมเหตุผลจากการอุทธรณ์การประเมิน
ดังที่โจทก์อุทธรณ์ ข้อกล่าวอ้างขึ้นใหม่ตามคำฟ้องของโจทก์นี้ย่อมถือว่าเป็นรายการที่โจทก์ไม่ได้
อุทธรณ์ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ให้ได้มีการวินิจฉัยเสร็จสิ้นแล้ว โจทก์จึงไม่มีสิทธิฟ้อง
โดยยกกรายการดังกล่าวเป็นข้อกล่าวอ้างต่อศาลภาษีอากรได้ตามพระราชบัญญัติจัดตั้ง
ศาลภาษีอากรและวิธีพิจารณาคดีภาษีอากร พ.ศ.2528 มาตรา 8 อุทธรณ์ของโจทก์ข้อนี้ฟังไม่ขึ้น
มีปัญหาวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโจทก์ข้อต่อไปว่า การที่คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์วินิจฉัยให้
โจทก์เสียภาษีเงินได้นิติบุคคลหัก ณ ที่จ่าย กรณีจ่ายเงินได้พึงประเมินตามประมวลรัษฎากร มาตรา
40 (4) (ก) ให้แก่บริษัทเวนเจอร์แมนูเฟคเจอร์ริง (สิงคโปร์) จำกัดและเงินเพิ่มสำหรับดอกเบี้ย
เพิ่มขึ้นจากที่เจ้าพนักงานประเมินได้ประเมินไว้นั้นชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ปัญหานี้เห็นว่า ตาม

คำอุทธรณ์ของโจทก์ที่ยื่นต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ โจทก์โต้แย้งจำนวนดอกเบี้ยที่เจ้าพนักงานประเมินนำมาคำนวณภาษีเงินได้นิติบุคคลหัก ณ ที่จ่ายในอัตราร้อยละ 15 ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 70 ว่า ตามข้อเท็จจริงในการจ่ายดอกเบี้ยมีจำนวนเพียง 47,485,940.41 บาท มีใช้จำนวน 51,875,259.84 บาท ตามที่เจ้าพนักงานประเมินนำมาประเมินภาษีเงินได้นิติบุคคลหัก ณ ที่จ่าย จึงควรมีจำนวนเพียง 7,122,891.06 บาท และเงินเพิ่มอีก 4,167,955.50 บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น 11,290,846.56 บาท เท่านั้นและเมื่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์พิจารณาแล้วเห็นด้วยกับข้ออุทธรณ์ของโจทก์นี้ จึงต้องปรับปรุงการคำนวณภาษีให้ใหม่ แต่ผลของการปรับปรุงคำนวณภาษีใหม่กลับได้จำนวนภาษีสูงขึ้น เป็นผลให้โจทก์ต้องเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลหัก ณ ที่จ่าย เพิ่มขึ้น 1,230,206.57 บาท และเงินเพิ่มเพิ่มขึ้นอีก 721,156.17 บาท คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์จึงได้วินิจฉัยให้โจทก์เสียภาษีเพิ่มขึ้น กรณีเช่นนี้ย่อมเห็นได้ว่าคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์มิได้ตั้งประเด็นขึ้นใหม่เพื่อประเมินเรียกเก็บภาษีเพิ่มเติมจากประเด็นเดิมที่เจ้าพนักงานประเมินได้พิจารณาประเมินภาษีโจทก์ คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์คงวินิจฉัยในประเด็นเดิมที่เจ้าพนักงานประเมินได้ทำการไว้และโจทก์อุทธรณ์โต้แย้งขึ้นมาตามอำนาจหน้าที่โดยปกติ เพียงแต่ผลการวินิจฉัยจำเป็นต้องคิดคำนวณภาษีใหม่ให้ถูกต้อง แม้ผลการคำนวณปรากฏว่ามีจำนวนภาษีที่จะต้องเสียเพิ่มขึ้น คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ย่อมมีอำนาจวินิจฉัยให้โจทก์ผู้อุทธรณ์เสียภาษีเพิ่มขึ้นให้ถูกต้องได้ อีกทั้งยังมีบทบัญญัติรองรับกรณีที่คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์วินิจฉัยให้เสียภาษีเพิ่มไว้ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 31 วรรคสอง ซึ่งบังคับให้ผู้อุทธรณ์ต้องชำระภาษีเพิ่มในกรณีมีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ให้เสียภาษีเพิ่มด้วย เท่ากับรับรองให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์มีอำนาจเช่นว่านี้ ที่คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์วินิจฉัยให้โจทก์เสียภาษีเงินได้นิติบุคคลหัก ณ ที่จ่ายและเงินเพิ่มสำหรับดอกเบี้ยเพิ่มขึ้นจึงชอบด้วยกฎหมาย

อุทธรณ์ของโจทก์ข้อนี้ฟังไม่ขึ้น มีปัญหาวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโจทก์ข้อต่อไปว่า การประเมินและคำวินิจฉัยอุทธรณ์เกี่ยวกับภาษีมูลค่าเพิ่มชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ โจทก์อุทธรณ์ว่า โจทก์เป็นผู้ส่งออกและได้ทำการส่งออกสินค้าแล้ว จึงมีสิทธิเสียภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราร้อยละ 0 เห็นว่า คู่สัญญาตกลงกันถึงการปฏิบัติในการเก็บรักษาสินค้าในลักษณะให้โจทก์เก็บรักษาสินค้าของผู้ซื้อ แสดงว่าคู่สัญญาตกลงให้มีการโอนกรรมสิทธิ์ในสินค้าไปยังผู้ซื้อแล้ว แต่ให้โจทก์ผู้ขายซึ่งอยู่ในประเทศไทยเก็บรักษาไว้ก่อนและจะส่งมอบแก่ผู้ซื้อหรือตามคำสั่งของผู้ซื้อในภายหลัง การซื้อขายเช่นนี้จึงมีลักษณะเป็นทำนองเดียวกันกับการที่ผู้ซื้อในต่างประเทศเข้ามาซื้อสินค้าจากโจทก์ในประเทศจนสินค้าตกเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ซื้อแล้ว แต่ผู้ซื้อได้ขอให้ผู้ขายเก็บรักษาและจัดส่งไปให้ผู้ซื้อในภายหลัง ย่อมถือได้ว่าเป็นการขายสินค้าในประเทศไทย มิใช่การขายโดยส่งออกสินค้าตามสัญญาซื้อขายทั้งหมดออกไปนอกราชอาณาจักร แต่ตามข้อเท็จจริงปรากฏว่า โจทก์มิได้ส่งสินค้าทั้งหมดออกไปนอกราชอาณาจักรตามข้อสัญญา โดยกลับส่งสินค้าส่วนหนึ่งให้แก่บริษัทแห่งหนึ่งโดยส่งไปที่เขตอุตสาหกรรมส่งออก ตามคำสั่งของผู้ซื้อซึ่งเป็นเวลาภายหลังจากที่กรรมสิทธิ์ในสินค้าโอนไปยังผู้ซื้อแล้ว ทั้งตามลักษณะเป็นเรื่องการส่งออกโดยผู้ซื้อให้แก่บริษัทอื่นอีกด้วย และสินค้าอีกส่วนหนึ่งโจทก์ได้รับซื้อสินค้าคืนจากผู้ซื้อจำนวน 110,600,000 บาท ส่วนที่นายเสนีย์ พยานโจทก์เบิกความว่า สินค้าส่วนนี้ได้ทยอยส่งโดยออกใบขนสินค้านั้น ก็ไม่ปรากฏว่าเป็นการส่งแก่ผู้ซื้อรายใด จึงฟังไม่ได้ว่าโจทก์ขายสินค้าโดยส่งออกตามประมวลรัษฎากร มาตรา 78 (4) ที่จะได้รับสิทธิเสียภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราร้อยละ 0 ตามมาตรา 80/1 (1) หากแต่เป็นการขายสินค้าที่ได้โอนกรรมสิทธิ์ในสินค้าก่อนการส่งมอบตามมาตรา 78 (1) (ก) ซึ่งโจทก์ต้องเสีย

ภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราร้อยละ 7 ตามมาตรา 80 (1) โดยความรับผิดในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มเกิดขึ้นในเดือนภาษีธันวาคม 2544 โดยโจทก์ซึ่งเป็นผู้ประกอบการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มต้องนำมูลค่าของสินค้าที่ซื้อขายมาคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราร้อยละ 7 ผลลัพธ์เป็นภาษีขายของเดือนภาษีดังกล่าว แม้ต่อมาโจทก์จะส่งมอบสินค้าบางส่วนไปยังเขตอุตสาหกรรมการส่งออกในเดือนภาษีกันยายน 2545 ก็ไม่เป็นเหตุทำให้โจทก์ได้รับสิทธิเสียภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราร้อยละ 0 ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 80/1 (6) เพราะความรับผิดในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มมิได้เกิดขึ้นในขณะนั้น แต่เกิดขึ้นก่อนหน้านั้นแล้วคือในวันที่มีการโอนกรรมสิทธิ์ในสินค้านั้นมาแล้ว การประเมินและคำนวณจัญญ์อุทธรณ์จึงชอบด้วยกฎหมาย อุทธรณ์ของโจทก์ข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ส่วนอุทธรณ์ของโจทก์ข้ออื่นในปัญหานี้ไม่จำต้องวินิจฉัยเพราะไม่ทำให้ผลแห่งคดีเปลี่ยนแปลงไป พิพากษายืน ให้โจทก์ใช้ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์แทนจำเลย โดยกำหนดค่าทนายความ 5,000 บาท

องค์คณะ

รัชพันธ์ ประพุทธนิติสาร · สุทัศน์ ศิริมหาพฤกษ์ · โสฬส สุวรรณเนตร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4496/2555>